

SLOVENSKI NAROD.

Ishaja vsak dan svečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poštnina znaša.

Za oznanila plačuje se od četristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Pred prvim branjem predloga Schar-schmidovega.

Bržkone koncem tega tedna bode se v državni naši zbornici vršilo prvo branje jezikovne postave, s katero je nemško-avstrijski klub kakor iz jasnega udaril na naše parlamentarce in politike. Kmalu tedaj bode tudi za vnanji svet jasno, kakšno stališče posamezni deli našega parlamenta, izimši seveda protektorat predloga, nemško-avstrijski in nemško-narodni klub, zavzemajo nasproti načrtu kot celoti, bode osobito jasno, ali ima kaj upanja predlagatelj želja ta, da bi predlog zmedel vrste sedanje državnozborske večine, razbil desnice „železni obroč“.

Ko je bila „lex Scharschmid“ oglašena in jo je bil prvi pogled zaznal, bilo je vse sploh blizu prepričanja, da večina državnega zbora takemu načrtu ne more pomagati v življenje, ker je v njej hvala Bogu še toliko tistega pravičnega in avstrijskega duha, ki se s sveto jezo protivi nemško-narodnim nakanam. Nemški državni jezik, ki bi imel biti s to postavo kodifikovan, bil je že jedenkrat z vso častjo in uljudnostjo potisnen v temine našega zakonodavnega zbora, in kakor se gadu na glavo tudi tedaj stopi, kadar tiči v zelenji in cvetji, isto tako nemški državni jezik, jedenkrat obsojen, zasluži obsodbo tudi tedaj, če je tako z narodnimi koncesijami zašarjen, kakor v osnovi enakopravnostne postave iz Scharschmid-Chlumeckega kovačnice. Nemški jezik kot jezik avstrijske države je okvir, v katerem se nabira večina rje in večina golazen in to dvojje bi snedlo še tako divno sliko jezikovnih pravic. Zatorej ni bilo in ne more biti dvojbe, da državna zbornica, jedenkrat obsodivša predlog državne nemščine, ne bode odobrila ravnopravnostne postave, ki pričenja v imenu boga — nemškega kot državnega jezika!

Navstalo pa je namestu tega že rešenega vprašanja drugo vprašanje k istej stvari, le formalno sicer, vendar pa jako važno. „Lex Scharschmid“ ima posebno namen ugonobiti narodne pravice Čehov in razdrobiti historično njih domovino na same upravne kosce. Ako se je dosedaj govorilo o dežel-nih jezikih, posihdob bi imel biti okraj podstavo

jezikovnega področja. Jezik česki bi v bodoče ne smel veljati po vsej kraljevini, nego le po nekaterih českkih okrajih, a nemščina, državni jezik, smela bi prepletati vse kronovine in vso državo od juga do severa, od vzhoda do zahoda! Ko so si očetje Chlumecky è tutti quanti glave belili z jezikovno predlogo, imeli so pred očmi narodne razmere v česki kraljevini in dali so potem svojim določilom tako vsebino, ki bi morala razpršiti vse težnje českega naroda. To so Čehi takoj videli in čutili v globotini svojih src. Predlog nemško-avstrijskega kluba so zmatrali za napad, kateri se nikoli ne more zavrniti odločno dovolj. Dvignil se je proti njemu srdit upor po českkih glasilih in narod je s peticijami zahteval, naj poslanci levičarsko osnovo zavrnejo „a limine“. Razburjen je bil tudi „česki klub“ in z njim vred vse ostale skupine slovanskih poslancev, nekoliko iz razlogov parlamentarne solidarnosti, drugo iz razlogov svoje in zastopane narodnosti. Vsem zastopnikom nemškega življa bila je prva misel, da je levičarski načrt, načrt nemške hegenomije, že pri prvem branji odstraniti raz dnevni red. Ali ta najimenitnija misel še ni imela za večino potrebnih glasov. Kjer je bila ta misel, ni še bila vsa državnozborska desnica. Od strani se je držal tisti oddelček desnice, ki tudi sicer le takrat stoji v vrsti svojih zaveznikov, kadar ima ali pričakuje zá-se in za svoje volilce kaj dobčka, ki se pa vselej odstrani, če je treba katerej slovanski frakciji pripomoči do katerega vspeha, zlasti narodnega. Tudi sedaj je večina nemških klerikalcev zatajila svojo solidarnost in bila že iz kraja za to, da se „lex Scharschmid“ odda posebnemu odseku v razpravo, z motivacijo, da bi bilo „razžaljenje“ njihovega nemštva, ako se ne bi to storilo. Nemški konservativci so tako pokazali, da imajo prav resno misel, iz zadrege, v katero je levica spravila Slovane, del desnice, kovati politični denar, osobito cekine konfesionalnih šolskih reform. To misel so tudi že razdeli!

To formalno vprašanje se je tedaj pretresalo te dni za kulisami državnozborske desnice, delalo napete strune. Kakor kaže, desniški klubi so se udali pretensijam nemških konservativcev, katere podpira tudi vlada, ter dali so svojim članovom svo-

bodo, naj levičarskemu načrtu privoščijo luč odseka ali pa tudi ne. Doživeli bomo prizor, da desnica državnozborska pri prvem branji Scharschmidovega predloga ne bo jedina, prizor, ki bode šel v posebno slast levici! Ker se je razglasila svoboda, utegnejo nekateri desničarski poslanci rešiti s svojimi glasovi prvo branje, ker pričakujejo, da bode desnica v odseku napravila proti-načrt v ravnopravnostnem duhu. Ako bodo mej temi slovenski naši poslanci, naj ne bodo — brez motivacije, izrecne motivacije! Tudi za nas Slovence ne more biti ukusno, da bi se analizoval predlog, ki je kužna sapa naše narodne bodočnosti; če pa imamo razloge za razpravo, naj jih zastopniki naši izjavijo, — dolžni so to svojemu narodu, svojim parlamentarnim slovansko-českim zaveznikom!

Deželni zbor kranjski.

(XX. seja dne 22. januarja 1886.)

Poslanec Detela poroča v imenu združenega finančnega in gospodarskega odseka o nakupu posestva za nameravano vinarsko in sadjarsko šolo na Dolenjskem in nasvetuje sledeče:

1. Deželni odbor se pooblašča, za deželno vino-in sadjarsko šolo na Dolenjskem nakupiti posestvo „Grm“ (Stauden) poleg Novega Mesta z grajščinskimi in gospodarskimi poslopji, z zemljišči vred v skupni meri 66 oral 513⁰, kakor je ponujeno v dopisu posestnika gospoda Antona Smole z dné 9. oktobra 1885, deželnega odbora št. 6742, za ceno 30.892 gld. 50 kr. proti temu, da se prevzame užitek kupljenega posestva s sklepom kupne pogodbe in da se s prepisom vred izbrišejo vsi uknjiženi dolgovi, katerih dežela ne prevzame.

2. Ako bi pri nakupovanju posestva „Grm“ nastale take zapreke, da bi bil nakup pod pogoji v prvi točki navedenimi nemogoč, je deželni odbor pooblaščen, na mesto onega posestva kupiti v isti namen in z enakimi pogoji g. Frana viteza Langerja posestvo „Bršlin“ poleg Novega Mesta s poslopji, zemljišči in pravicami vred v skupni meri 69 oral 371⁰, kakor je ponujano v dopisu zgoraj imenovanega posestnika deželnemu odboru z dné 22. septembra 1885, pod dež. odbora št. 5725, za ceno 20.000 gld.

LISTEK.

Ivan Zbogar.

Zgodovinski roman.

(Spisal Charles Nodier, poslovenil Jos. Kržišnik.)

XIV.

(Dalje.)

Ime gospe Albertove še blodi po ustnicah zdrvene Tone, a ne sliši se.

Zadrega, v kojoj je ostala zatopljen, da se laže umeti nego opisati. Začne se nadejati, da ta dogodek ne bode imel tako groznih nasledkov, kakor se je bala, a ne more uganiti povoda, zakaj jej ne dajo sestre, in ta nova tajna je prepad, po katerem blodi nje duh. Sicer uverja jo vse, da je ne slepé z napačnimi obljubami. Solnce je že pred več urami zašlo, a nje vrata so ostala odprta. Stregoč jej ljudje so se sami od sebe udaljili, da jej puste popolno svobodo, pokazavši jej del sobe, kamor so šli, da pričakuje nje ukazov. Tudi se ni prikazal nijeden vojak v širnem hodniku, razsvetljenem, kakor bi jej hoteli ponuditi prohod, ko se je včasih namenila iziti.

Vse to jo nekoliko umiri, zato se napoti v

nje sobi sosednjo galerijo ter pride po nje ovinkih do velike grajske. Brez ovire jih preleti, preleti nezadržana i vežo ter dvore in dospeje do dviznega mostu, ne srečavši nikogar. Ta se spusti, ko se Tonica približa, kakor bi bila neka magična moč razumela nje željo ter se podvzela, da jo sluša. Jedva ga je prehitela, ko zagleda na pot pripravljen potni voz; čuvajo ga slugi. Zdi se jej celo, da je naložen s tovari, vzetimi z njo vred na brodi in kočijaž približa se jej tako spešno, da je mogla misliti, da je čakajo. Vender povpraša, kam je ta kočija namenjena.

— Najbrže v Trst, odgovori jeden sluga, a poveze se tja, kamor bode ugajalo gospodični Tonici Monteleonovej.

— To sem jaz, deje Tonica.

— Nismo se dvojili o tem, pravi kočijaž, v gradi ni nobene druge ženske in pripravljeni smo, da vas slušamo.

— Še neka druga ženska je v gradi, vsklikne Tonica. . . Moja sestra je tu v gradi. . . Vam li niso dejali, da pojde sestra z menoj?

— Govorilo se je le o gospodični, reče on, majoč tužno z glavo, in ne kaže se, da bi nje sestra mogla oditi iz gradu, če ni to namera go-

spodarjeva. A gospodična morebiti ne poznaje gospodarja Devinskega gradu. Stoprav tako malo časa ujeta. . .

— Oprostite, odgovori Tonica, jaz vem, kde sem. A nedoumno je, zakaj bi sestre ne bilo tukaj.

Dvizni most je še vedno spuščten. Grad čuvajo samo straže po stolpih. Tonica upre oko v njih rotranjost in zamisli, da je nje sestra tam notri ujeta.

— Jaz ostanem, pravi s krepkim glasom, jaz ne odpotujem brez nje, in nje usoda bodi in moja.

Izgovorivši te besede, preleti naglo del prostora, ki se je širil mej njo in veliko stolbo. Ozre se, da vidi, če je nikdo ne sledi. Dvizni most dvigne se z nova. Opazivšej to, oslabi jej pogum, zdi se jej, da se vse končava, ter da je vzgradila mej seboj in svetom vzgrajo, katere se ne oprostí več. Hotela bi, da bi bila hipoma prenešana sredi divjega gozda, mej najzlejšje zveri, v najhujšej zimnej noči, a še svobodna in gospodarica sama sebi, grajsko ozidje jo teži, teži vzduh, kateri diha, in zoženo srce bi jej malo da ne počilo v prsni. Približa se držaju, da se opre ter oddihne. Oči so jej uprte proti propušnej luknji, skozi katero je svetila slaba luč ter trepetala pred nje nogami. Nehote posluša, čez nekoliko trenutij zdi se jej, da

3. Deželnemu odboru se naroča pri c. kr. vladi prositi za kolikor moč izdatno ustanovno podporo, za nakup posestva, prezidavanja poslopij, notranjo upravo in preselitev šole, kakor tudi za stalno letno podporo za vzdrževanje šole.

4. Deželnemu odboru dovoljuje se za nakup, prezidovanje in druge nujne potrebe pri nakupu posestva Grm kredit do 38.000 gld. (osemintrideset tisoč gld.), oziroma pri nakupu posestva „Bršljin“ kredit samo do 34.000 gld. (štiriintrideset tisoč gl.) iz deželnega zaklada, od katerih je odšteti svota državne ustanovne podpore.

5. Deželnemu odboru je nalog, nakup za šolo namenjenega posestva v pravem času in z redno previdnostjo skleniti, potrebno prezidavanje z najmanjšimi stroški kar pred preskrbeti, vrhu tega pa tudi za to skrbeti, da se dohodki posestva od nakupa do preselitev šole kar najboljšo zagotovijo deželi na korist; konečno pa skrbeti, da se po dogotavljenih pripravah vino- in sadjerejska šola v primernem času preseli s Slapa na Dolenjsko.

V generalni debati se prvi oglasi poslanec Lavrenčič in pravi, da se je že v lanskem zasedanju deželnega zbora razpravljalo, naj bi se premestila šola s Slapa na Dolenjsko, česar pa govornik že takrat ni odobral. Šola na Slapu obstala bi še lahko 18 let, ker je toliko časa posestvo na razpolaganje, tedaj brez posebnih stroškov. Združena odseka, katera nasvetujeta, da se šola s Slapa preseli na Dolenjsko, sta vso stvar premalo premislila in se po mnenju govornika v svojih sklepkih prenašala. Zdaj pa ni umestno, vinarsko šolo premestiti na Dolenjsko, kjer se razširja trtna uš in peronospora. Da šola na Slapu ni Dolenjcem pri rokah, ni res, to je le prazen izgovor. Marljivi Dolenjci, posebno iz Krškega okraja, so že sedaj zajemali iz Slapske šole in bi lahko tudi odslej. Nova šola bo stala, kakor poročilo pravi, 38.000 gld., morda pa še v istini 60.000 gld. ne bode zadostovalo. Ko je prišlo več peticij za podpore, v jedrino se je naglašalo, da je deželni zaklad ubog, in da jih ni mogoče uslišati. Zdaj se pa kar tako velik znesek proč vrže, in opušta šola na Slapu, katera je ravno začela najlepše cvetati. Poslanec Lavrenčič končuje pravi, da ve, da govori za stonj, a obžalovanje mora vendar le izreči. (Dobro! Dobro! na desni strani.)

Poslanec Pfeifer: Žalostnega srca vidimo, da naša dolenjska stran v gmotnem oziru vedno bolj hira in propada: slabo gospodarsko znanje, prezadolženje zemljišč, pomanjkanje modernega občila — železnice, pomanjkanje pripravne komunikacije so glavni vzroki, da se o intenzivnem gospodarstvu sploh še govoriti ne more.

Vsi ti vzroki so tesno zvezani med seboj — brez znanja, brez naprednega gospodarstva, brez cenega občila, brez živahnega prometa ni mogoča ekonomska samostalnost, hiranje, zadolževanje je neizogibno.

Glavni vir pridobivanja za dolenjskega gospodarja, kmetijstvo, — zlasti vino- in sadjerejstvo — še ni na tisti stopnji, da bi lahko tekmovalo s sosednimi deželami, zato smo dolžni rabiti vsa dostopna sredstva, s katerimi bi se zboljšalo kmetijstvo: vir vsega pridobivanja za dolenjskega kmeta.

Jako važno tako sredstvo mej drugim pa bi bila sadje- in vinorejska šola na Dolenjskem, zlasti če bo kolikor mogoče v primernem kraju lahko dostopna v jednaki meri mnogim, prav mnogim kmetiskim mladeničem pa tudi gospodarjem, ki se težko ločijo starih navad in se ne lotijo novih naprav prej, ko z lastnimi očmi vidijo, z lastnimi rokami primejo, da je nova naredba dejansko koristna.

Gospoda moja, povabim Vas, pridite na brod Krški, potrudite se v prijazno dolenjsko stran, kjer se izliva temna Krka v bistro Savo; tesno Vam bode pri srci, videti suhe, vele trte, umirajoče mladice, ki so še pred malo časom ponosno krasile lepe vinske bregove ob Savi, sloveče gorice ob desnem bregu Krke.

Kdor ne vidi z lastnimi očmi, skoro verjeti ne more, da majhna živalica — trtna uš — v sebi nosi toliko pogubne moči požiraje nekdanje blagostanje prostranih pokrajin, zahtevaje še vedno novih žrtev — in ni videti, kje in kedaj bode poslednja.

Žalibog zamujen je zlati čas, ko je še mogoče bilo po mojem mnenju s primernimi stroški omejiti grozno nesrečo ali vsaj zabraniti daljno razširjevanje.

Žal, da naše domače trte neso protistavne trtni uši, le nekaj ameriških trt poznamo, katerih se nič ne loti požrešni mrčes — ali kaj se hoče, ker še ne znamo, če so prikladne naši zemlji, našemu podnebjju; tukaj je treba mnogih dolgoletnih trudapolnih dragih skušenj, katerih pa posameznik nikakor ne zmaga, ta naloga pripadla bode kmetijski šoli, ona bode delala potrebne skušnje, katere ameriške trte dajo dobro vinsko kapljico, katere treba pocepiti itd.

Potrebujemo torej šolo, osnovano na praktični podlagi tako, da dolenjske kmetovalce spodbuja kot vzgledno gospodarstvo — da jim daje skušena sredstva, s katerimi si zboljšajo vse stroke kmetijstva — ne potrebujemo pa take šole, v kateri se šopiri visoka učenost, v kateri bi se odgojevali kmetijski fantje za gospode, katerih bi potem ne maral niti kmeti, niti bolj omikani gospodar, V gospodarski šoli ne bi se smele pretrgati žive vezi z domačo zemljo, z domačim ognjiščem: v šoli pridobljeno znanje moralo bi ravno te žive vezi še bolj utrditi, ljubezen za domače ognjišče osvetiti, očistiti in povzdigati jo tako, da bi ravno ona dajala mnogo moči v težki borbi za obstanek.

Znanje, oživljeno in oplodnjeno s tako ljubeznijo, povzdigovalo bi produktivnost dela, slabilo bi premoč tuje konkurence, dajalo bi sredstvo, da se priden delavec počasi reši dolgov.

Le intenzivno, z naprednim gospodarskim znanjem podprto gospodarstvo bode dajalo sredstvo, da more prebivalstvo boriti se uspešno proti vedno rastoči revščini, pri kateri — če se je ne ubranimo — ne bode pravega kmeta več, mari se bo kmet preobrnil v dninarja, ki živi v potu svojega lica od dne do dne — dokler ima dela — pri tujem gospodarji.

Zato hvaležno pozdravljam današnji korak de-

želnega zbora, ki Dolenjcem nakloni kmetijsko šolo ter si s tem prizadeva ohraniti kmeti-ki stan, po-
daja mu sredstvo, da se lažje nekaj tudi sam
izkoplje iz premnogih težav, ki tišče njega, pa bolj
ali manj tudi nas vse, da si zboljša sedanje slabe
gospodarske razmere, ter prispe do boljšega blago-
stanja. (Dobro, dobro!) (Dalje prih.)

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 2. marca.

Vedno jasneje postaja, čemu je levica stavila v državnem zboru nov jezikoven predlog. Ko je bil Wurmbbrandov predlog v državnem zboru zavržen, levičarji pač neso mogli pričakovati, da bode Scharschmidov vsprejet. Pri obravnavi Wurmbbrandovega predloga se je bila pokazala nesloga na desnici. Lienbacher in še nekateri pristaši pridružili so se levičarjem. Po novih volitvah se je Lienbacher, ko se mu ni posrečilo osnovati katoliške stranke, zopet pridružil desnici. Levičarji ga pa hočejo s Scharschmidovim predlogom zopet odločiti od desnice, nadejajoč se, da bode z njim odpalo še več nemških konservativcev. Levičarji si mislijo, četudi s svojim predlogom ne proderemo, zasejali bomo vsaj razpor med desnico in jo tako oslabil. Deloma se je to njim že posrečilo. Ni še bilo prvo branje tega predloga, že se kaže, da vsi desničarji neso jednacega mnenja. Čehi bi bili radi, da se predlog a limine zavrne, nemški konservativci pa hočejo, da se izroči posebnemu odseku. Nesloga se utegne še povečati. Sicer se mi ne bojimo, da bi Scharschmidov predlog bil vsprejet, a vsekako bode postavil solidarnost desnice na težko poskušnjo in morda jo precej pretresel. Lienbacher je že v budgetnem odseku pri nekej priliki pokazal, da se ne strinja z nazori Čehov o jezikovnej enakopravnosti. Čehi zahtevajo, da mora vsak uradnik biti več obeh deželnih jezikov. Lienbacher je pa trdil, da je dosti, ako razume le jezik dotičnega okraja. Krivica se mu zdi, da bi se nemški uradniki ne smeli nastavljati v nemških okrajih na Českem, če ne znajo obeh deželnih jezikov. To Lienbacherjevo mnenje se precej strinja s Scharschmidovim predlogom, ki uvaja mesto v deželi navadnih, v posameznih okrajih in občinah navadne jezike. Kdo more jamčiti, da Lienbacher pri taci okoliščinah ostane veren desnici, ko pride Scharschmidov predlog v drugem branji na dnevni red.

Vojni minister nekda namerava od delegacij zahtevati kredit za puške repetirke, ker je Francija si jih že omislila. Sedanje puške se bodo pa odločile za narodno opolčenje.

Govori se, da bode Desider Szilagyi izstopil iz Apponyi-jeve stranke in postal naslednik Paulerjev, ogerski minister pravosodja. Z njim bi se še kakih 10 drugih opozicijskih poslancev pridružilo vladnej stranki.

Vnanje države.

1. marec je minul, a ni še nobenega poročila, da bi se bil sklenil mir med Srbijo in Bolgarijo. Nekatera poročila celo vedo povedati o novih vojnih pripravah. Srbija je nedavno zopet poslala več vojakov in topov na mejo. — Največja ovira sklepanju miru je znani srbski predlog, s katerim se rešenje vseh prepornih vprašanj odlaga na poznejši čas. Ta predlog je izumil nekda kralj Milan sam. Ko mu zastopniki vevlastij neso dopustili zahtevati bog ve kakšnih pogojev za mir, hotel je rešitev vseh prepornih vprašanj zavleči na ugodnejši čas. Vevlasti se sedaj prizadevajo, da pregovore Srbijo, da vsprejme turški posredovalni predlog, s

sliši čudne zvoke, prihajajoče iz podgradja in spominajoče jej duha na slovesnost nekaterih nabožnih pesnij. Sprva sodi, da tako šumi morje, navaljujoče na vznožje gorovja, a čuje samo presledkoma ta šum in včasih zdi se celo, da povse utihne. Polagoma približa se Tonica propušnej luknji, z nepokojno radovednostjo. Sedaj sliši razločnejše, domišljuje si celo, da razbira artikulovane glasove, ter celo sestrino ime. Misleč, da jo morebiti mami duh, baveč se vedno z njo, poklekne do luknje; pridržujoč sapo, da ne bi preslišala ni najrahljčjšega zvuka, prisluščkava.

— Sestra je tukaj-le, pravi glasno, ne mogoč utešiti čuvstvo, polneče vse nje misli ter poječe vse nje občutke z neko nedoumno zmesjo veselja in groze.

Burno se dvigne ter zadrči po slabo razsvetljenih stopnicah, vedočih v podgradje. Poletevša po nebrojnih ovinkih, katere so osevali sem ter tja v zidnih vzdolbinah ukrite medle svetilke, začne počasneje korakati, ker jej je privabivši jo šum tako blizu, da razločuje vsako besedo; a ime gospe Albertove že ne čuje. To je, kakor je sumnela, samo cerkvenim pesnim podobno petje; pel je jeden sam glas, a drugi so v zbori pripevali. Skoro dojde do mesta, kder se to vrši; oplášena plazi se kakor

strah mej visokimi stebri, podpirajočimi obočje čudne visočine, zakrita v senci prostranej njih.

Vsi ti stebri, sè svežnji sulic, s krvimi turškimi sabljami in sè strelnim orožjem otovorjeni, delali so nekak gozd, skozi kateri se je le nerazločno moglo dozreti, kaj se godi v sredini podzemelske sobane.

Tonica naukušuje burno nagnenje do sestre, da se bolj in bolj utrjuje v nje pravu dotle še ne znanem tvrdovolji. Vselej, kadar združeni glasovi zazvene ter polagoma odmevajo, da se ne bi čul nje korak, poleti od stebra do stebra, a potem čaka, dokler se ne osmeli ozreti se okolu ter uveriti se, da je še niso opazili po splošnej tihoti, katera sledi sem ter tja petju in katero bi se brez dvojbe vskalila, če bi jo bili ugledali.

A nje slabotno oko razbira stvari samo kakor skvozi nekako meglo, i nje vzburljena domišljija jej z nerazločnimi slikami le večja grozo tega nočnega prizora.

Na vhodi nasprotnej strani dviga se dolga vrsta mnogokotnih svodov; njih konci se izgubljajo v obočnej temini; ločijo jih mej soboj samo druge grupe tenkih, otemnelih in ostarelih stebrov. Črne preproge prerezuje te svode v gotovej višini, in v ozadji tega mrtvaškega okrasila razsejani razbojnik

še množe to skrivnostno grozo: jedni sede nepremično in mirno, a v masivne stebre vzdolbenih stolih, da bi jih imel človek za žalostne podobe, koje je razpostavil črnogled kipar, drugi stojé okrog svečnikov ter plamene sè svojimi bodali svetila, drugi se gube v noči udaljenega stebrišča ter se zde podobni prikaznim skozi premično temino, v kateri zaporedoma izginajo ter se javljajo njih obrvnate glave in močno obrasle brade. Mej njimi upozori jeden radi svojega čudnega vedenja Tonico tem živahneje nase, ker razvidi brzo, da je nesrečen in nežnočuten. Obraz mu ovija naličje ter ga do cela zakriva.

Klečeč na prvej stopnjici odra, čegar nadaljevanje ona ne more dozreti, opira se ob roč svoje sablje ter britko joče. Samo njegovi vzdihni pretrgujo krepki in glasni glas duhovnika, opravljaččega sveto opravilo. Vzrujeno Tonico žene neustavna radovednost, da se približa ter vidi oltar. Mrtvaški oder je, in na njem leži žena; glavo ima vzdigneno na črno-baržunastem vzglavji; jedva so jo premenili novi smrtni sledi.

— Moja sestra! vzklikne Tonica ter omahne. Zares, bila je ona: ker na brodi vsprožena puška jo je ustrelila, in četa Ivana Zbogarja jo je pogrebala. (Dalje prih.)

katerim bi se ustanovile zopet dobre razmere mej Bolgarijo in Srbijo, s čemer bode marsikaka nevarnost za prihodnost odstranjena.

Srbska vlada je prepovedala časopisom objavljati poročila o shodu radikalcev v Nišu. Ta shod se je sešel z dovoljenjem kralja in vlade. Ker so se pa radikali izjavili, da obsojajo poslednjo vojno, so se pa zopet zamerili ministerstvu in slednje hoče zabraniti, da narod ne zve, kaj sklepajo radikalni vodje.

Kakor „Kölnische Zeitung“ poroča, so se vele-vlasti že sporazumele o **turško-bolgarske** pogodbi. Pogodba se bode tako izpremenila, da se bode v njej govorilo le o knezu bolgarskem ne pa o knezu Aleksandru, in da bode imenovan na nedoločni čas vzhodnorumelijskim generalnim guvernerjem. Zastopniki velevlavstij bodo izročili turške vladi skupno izjavo, da priznavajo turško-bolgarski dogovor, ako se v omenjenem zmislu premeni. Turčijo bodo pooblastili takoj objaviti ta dogovor. Končno mu bode pritrdila konferenca, ki se snide, ko bode končana revizija vzhodnorumelijskega upravnika.

Francoska vlada je vsprejela madagaško pogodbo s 459 proti 29 glasom. Kakor se vidi, se tudi opozicija tej pogodbi ni dosti upirala. — Časnikar Henri de Houx začel je v časopisu „Matin“ pisati, da bi se francoska republika postavila na katoliško podlago. Opira se na neko papeževo encikliko in se nadeja na ta način mnogo kraljevcev pridobiti za republiko.

Dopisi.

Iz Gorice 1. marca. (Preiskava. — Beseda podpornega društva. — Veliki ples čitalniški.) Sedaj, ko so se valovi pomirili in je zadeva skoro pozabljena, pričela se je preiskava pri uredništvu „Corrierjevem“ in njegovem slamatem uredniku Brumatiju, da bi našli rokopis onemu govoru, kateri je imel g. Brumat na tukajšnjem pokopališču o priliki obletnice smrti samomorilca Hechtelna. Ihr kommt spät, Herr Vetter, aber ihr kommt doch! Ali bi ne bilo pametneje cel škandal zadušiti, nego sedaj — post festum — brezpotrebne in brezkoristne preiskave napravljati? Saj so že vrabci po strehah ščebljali, da se bode ona obletnica praznovala, in — policija je bila navzočna, ko se je demonstracija vršila. Je li postala zadeva nezakonita in kaznjiva še le potem, ko je naš milostljivi knezo-nadžkof protestoval proti oni demonstraciji?

Včeraj je bila v prostorih tukajšnje Čitalnice velika baseda našega bralnega in podpornega društva. Umevno, da se tu ne moremo spuščati v podrobno kritiko, v obče naj le omenimo, da je bil program mnogovrsten in marljivo sestavljen. Beseda vršila se je prav dobro; videlo se je, da so se reditelji mnogo trudili ter vse pridno pripravili, da je šlo vse gladko in natančno. Občinstva je bilo toliko, da se je vse trlo; vse kaže, da je zanimanje za to društvo veliko.

Vrsta predpustnih veselice konča v soboto dne 6. marca z velikim plesom, kateri priredi Čitalnica. Kakor se kaže, bode ples sijajen in dobro obiskan, kajti zanimanje za ta ples je že zdaj vsestransko.

Iz celjskega okraja 26. februarja. [Izvirni dopis.] Celjska Čitalnica postala je v novejšem času, posebno pa letošnje zimo, prijetno in lepo središče v socialnem življenju za slovensko razumnštvo celjskega političnega okraja.

Prejšnja leta dobivali smo vabila k veselicam le od slučaja do slučaja, in večkrat prav pozno; to pa je bilo posebno v pustnem času za marsikatero, osobito pa za dame jako neprilčno. Letos pa se je bil razposlal program o pravem času za vse pustne veselice vkup, in je bilo to prvo znamenje, da ima Čitalnica zdaj več novih praktičnih mož v odboru in jako skrbnega plesnega reditelja, kateri se za stvar zelo zanima ter tudi dosti žrtvuje.

Dobri in prijetni nasledki tega ukrepa čitalničnega odbora so se pokazali precej pri prvi veselici, kajti, udeležba bila je nenavadno velika, zabava pa jako živahna in prijetna, in se je končal ples še le ob šestih zjutraj.

Pri drugem sijajnem plesu s kotilijonom v 14. dan svečana pa smo bili naravnost prav prijetno presenečeni. Tu, kakor tudi že pri prvi veselici, pri-tegnila je bila letos tudi stara odlična garda. Ogromna udeležba odličnega občinstva kakor poprej še nikoli, — elegantna in jako okusna obleka, ter gibčno in ljubko kretanje dam — razen tega pa povsem prijetna in živahna zabava, ki je trajala zopet do šestih zjutraj, je utisnila veselici nekaj poseben značaj. Udeleženci so zapustili po veselici Čitalnico z veliko zadovoljnostjo. O polu 6. zjutraj plesalo je še 14 parov zadnje četvorko; in ko bi

ob šestih ne bili odpeljali vlaki zunanje gospode na Laško, v Št. Jurij, v Slov. Bistrico in v Planino, — ter ko bi se ne bili poslovili ob tem času gostje in čitalnični člani iz Žavca in Savinjske doline, bi bil ples gotovo še dalje trajal.

Tako pa ni preostajalo drugega, kakor po stari navadi spremljati odhajajočo gospodo na kolodvor, kjer so bili nekateri Celjski pevci pokazali, da jih ljubi ples še nikakor ni bil oropal prijetnih glasov.

Pri tej veselici so se tudi nekatere gospodične jako odlikovale s svojim slovenskim čuvstvom in pokazale, da ne o le po imenu, temveč tudi v srci resnično Slovenke.

Posebno častno meramo tu omeniti onih, ki so delile pri damni volitvi plesalcem svoje lastne rede iz belega atlasa in z narodnimi trobojnimi trakovi. Gorko slovensko domoljubje teh vrlih gospic je že od nekdanj obče znano; pri tej priliki pa se je bilo pokazalo še v posebno lepem svitu, in Celjska Čitalnica sme ponosna biti na te odlične in nadušene domorodkinje, katere šestokrat tudi v dejanji pokažejo, kaj so in kako čutijo. Živele vrle Slovenke!

Letošnje čitalnične veselice so pa še posebno zaradi tega jako zanimive, ker se pri vsaki večkrat pleše krasni ples „Kolo“, kar je nova pridobitev Čitalnice in kaže zopet napredek.

Ne moremo si pa kaj, da ne bi omenili neke male nedostatnosti pri veselici 14. svečana. Trije komadi plesa, namreč, druga četvorka, kotiljon in volitev dam plesali so se zaporedoma nepretrgano in tako združile v jeden komad, kar je gotovo nepričljivo, kajti, ta ples trajal je nad dve uri. To pa je vsekako predolgo, in je plesalke, plesalce in godce jako utrudilo.

Mi sicer ne vemo, kdo je bil sprožil to novo misel, to pa dobro vemo, da ta „izvirna misel“ ni bila posebno izvrstna.

Ko smo se potem povpraševali, zakaj se je to tako aranžiralo, smo zvedeli, da je to tako imenovana „kotilijonkadrija“, tedaj nov ples. Novi ples, in izraz se je nam pa še bolj izviren zdel, in prepričali smo se, da smo imeli res s pravim originalom opraviti.

Do čitalničnega odbora imamo pa prošnjo, da bi se v prihodnje vršile veselice brez teh izvirnih mislij in kotilijonkadrij, da se četvorka, kotiljon in volitev dam posebe, tedaj z prestanki plešejo, kakor tudi, da se skrbi za dobro jed, pijačo, ter boljše in točno postrežbo.

V obče pa moramo priznavati, da Celjska Čitalnica letos glede socialnega življenja, posebno pa plesnih veselice izvrstno napreduje, in se vse prav živahno giblje. Vidi se, da je plesno rediteljstvo v dobrih rokah. V veliki plesni dvorani napravil se je lep nov oder za godce, ki je dvorani v kras, in to je baje tudi delo požrtvovalnega in jako marljivega plesnega reditelja.

Če bo stvar v tem društvu še dalje tako dobro napredovala, bo treba Celjske Slovence na to opozarjati, da se čitalnični prostori razširijo in se sezida poleg sedanjih dveh dvoran, še tretja velika plesna dvorana; kajti, pri letošnjih veselicah je bilo dozdalej vselej toliko odličnega občinstva, posebno pa plesalcev in plesalk, da je bila plesna dvorana vselej premajhna. Zdaj se pozna, da je začela Čitalnica svojo nalogo dobro reševati, si prizadeva ustrezati raznim željam in zahtevam vseh stanov.

Kadar se bo še važno in nujno pevsko in dramatično vprašanje ugodno rešilo, potem bo Čitalnica z vsem dobro preskrbljena, in bomo takrat Celjskim Slovincem prav radi čestitali na tem uspehu in napredku.

Za prihodnjo in zadnjo pustno veselico, to je kostumovan ples na pustno nedeljo, prihajajo že zdaj od raznih strani vesela naznanila, da se vsi domači in zunanji krogi za to jako zanimajo. Ta veselica bo bržkone mej vsemi najmnogobrojnejše obiskana ter najsijajnejša, kajti ipovsod se delajo zanj velike priprave, navdušenje in veselje.

Ta kostumovani ples bo brez dvombe krona vseh letošnjih pustnih veselice, in tako bo Celjska Čitalnica zopet postala to, kar je že nekdanj bila, namreč zbirališče in središče slovenske inteligence velikega celjskega okraja.

Na svidenje tedaj pustno nedeljo 7. sušca!

Domače stvari.

— (Kasacijska obravnava proti dr. Davidu Starčeviču in Josipu Gržaniču)

pričela je včeraj dopoldne ob 9^{1/2} uri. Ustop bil je dovoljen le proti ustopnicam, glasečim se na ime Razdelilo se jih je okoli 100. Mej občinstvom bila je polovica dam, mnogo poslancev in drugih političkih in nepolitičkih oseb. Najprej čitali so se vsi akti, tikajoči se znanih dogodkov v saboru v 5. dan oktobra l. l. Čitanje trajalo je dve uri. Potem govoril je državni nadpravnik Rakodczay in skušal dokazati krivdo obtožencev in kvalifikacijo te krivde kot „III. slučaj javnega nasilja“. Jako dobro govoril je branitelj obtožencev, dr. Hinkovič, stavek za stavkom pobijal vse razloge in nagibe obtožbe ter končno poudarjal važnost rešitve, ki se pričakuje od vrhovnega sodišča, v pravdi, ki vzbuja pozornost i izven deželnih mej. Po dve uri trajajočem posvetovanji proglasil je predsednik dr. Radivojevič sodbo, po kateri se razsoba prve instance glede krivde in kazni ovrže, a spozna, da sta dr. David Starčevič in Gržanič kriva prestopka po §. 312 in se obsodita po §. 313 al. I. na petmesečni zapor, uračunajoč preiskovalni zapor od dne, ko se je prva obsodba proglasila, to je od 18. dne decembra 1885.

— (Koroške Nemce in nemčurje) je jako razdražilo, da so bili pri volitvah v državni zbor v kmetskih občinah v Celovškem volilnem okraju na pol propali in da je bil izvoljen minister Pino. Zaradi tega so njim samega veselja srca poskakovala, ko je dr. Steinwender v državnem zboru napal trgovskega ministra. Začeli so agitovati, da bi se poslala zalvalna pisma dr. Steinwenderju. Mestna občina v Sovodnji je že sklenila tako adreso. — S podobnimi adresami koroški Nemci pač ne bodo vrgli vlade. Ako bodo pa Nemci nabrali več tacihi adres, bilo bi jednako gibanje umestno tudi mej koroškimi Slovenci, da bi svet spoznal, da vsi Korošci neso jednakega mnenja.

— (Kralj, morilec svoje pastrike) pride vender še v tekočem porotniškem zasedanju na vrsto. V petek došel je namreč Kraljev priziv nazaj. Nadsodnja odbila je priziv in potrdila zatožbo. Vsled tega bode obravnava v postavnem roku, torej prihodnjo soboto, v 6. dan t. m. Sodišču bode predsedoval deželne sodnije predsednik g. Kočvar, državno pravdnštvo pa bode zastopal državnega pravdnštva namestnik g. Pajk, ki je že od začetka vso preiskavo jako spretno vodil. K obravnavi poklicanih je razen zdravnikov tudi 19 prič. Ustop v porotno dvorano bode baje dovoljen le proti ustopnicam.

— (Izpred porotnega sodišča.) Včeraj bila je prva obravnava, zatožen pa kmetski fant Miha Pavlič z Gore, okraj Kamniški, hudodelstva težke telesne poškodbe. Zatoženec je kmetski fant, ki ima brata Janeza, a obema živi še samo oče, ki se še ni odločil, kdo bode na posestvu gospodar. Odkar je umrla mati, ni bilo več miru in brat je postal divji sovražnik lastnega brata. 6. decembra l. l. je Miha Pavlič s sekiro letal po vasi. Najprvo je ranil lončarskega delavca Janeza Janežiča na levi roki jako težko. Potem je dobil brata svojega, ki se mu je bil prej skril, ga useka s sekiro po roki, na sedalo, od zadej na glavo in potem še od spre-daj na čelo pri kosti levega očesa. Vsled tega je levo oko uničeno, a tudi vid desnega očesa je jako pokvarjen in v teku let bode Janez Pavlič popolnem oslepil. Slednjič je zatoženi še s sekiro napadel kmetovalca Antona Johanta, ga podrl na tla, a ga slučajno na rami ni težko ranil. Zatoženi dejanja ne taji, a se izgovarja, da je bil popolnem pijan. Janez Pavlič zahteva za oko 500 gld., za bolečine 200 gld., zatoženec pa je pripravljen dati za vse vkupe 50 gld. Janežiču je že dal jeden gld. Porotnikom se je stavilo 9 vprašanj. Prvikrat odgovorili so nasprotno. Predsednik je porotnike še jedenkrat poučil in zopet so odšli v svojo sobo. Potem je načelnik grof Lanthieri naznanil, da so porotniki spoznali zatoženca krivega in da ni bil popolnem pijan. Sodišče ga obsodi na tri leta teške ječe, poostrene s postom. Plačati ima bratu za oko sto gold. — Popoldne bil je zatožen Luka Markužič iz Mojstrane zaradi soudeležbe ponarejanja kovanega denarja. Zatoženi je bil že trikrat zaradi tatvine kaznovan. 7. decembra kupil je od njemu neznanega Rezjana 40 ponarejenih tolarčkov za 5 gld. Šest teh tolarčkov je izdal v Kranji, ker so ga takoj žandarji prijeli, katere je pri tej priliki grdo psoval. Zatoženec ne taji dejanja, le to trdi, da žandarjev ni psoval. Porotniki (načelnik grof Lanthieri) so oba vprašanja potrdili in Markužič je bil obsojen na dve leti teške ječe.

— (Tatvina.) Iz Pliberka se piše v „Klagenfurter Zeit.“ Tukajšnji poštni in brzojavni urad obiskali so v noči na 20. februarja tatje. Njih namen preprečila sta k sreči dva posla. V kuhinji poleg uradne sobe speča dekla se je prebudila, zaslišavši hrušč. Pogleda skozi okno in zapazi tatove. Hitro poroči poštnemu blapcu, ki takoj steče po žandarje. Trije žandarji odšli so mahoma na lice mesta in dobili tatove, ko so že bili ulomili in izvlekli na vrt poštno blagajnico, v kateri je bilo 1065 gld. 20 kr. Ko so prišli žandarji, popustili so tatovi blagajnico in ubežali. Po dolgem zasledovanju ujeli so žandarji dva zločinca, tretji, ki je bil vodja trojice, je pa ušel.

— (Vabilo k maskaradi,) katero priredi čitalnica Postojnska dne 7. marca 1886 v svojih prostorih. Začetek ob 8. uri zvečer. Udje so ustopnine prosti; — nemaskirani ali nekostumirani gospodje neudje plačajo 50 kr.; maskirani ali kostumirani gospodje neudje so ustopnine prosti. Odbor.

— (Narodna čitalnica v Vipavi) priredi na pustno nedeljo, 7. suša t. l. veselico s sledečim sporedom: 1. Slava Slovincem, možki zbor. 2. Noč o noč. 3. Brambovska. 4. Valček za predpust. 5. Igra: Živo-mrtva zakonska, burka v jednom dejanji. 6. Ples. Začetek ob 7. uri zvečer. — Ustopnina 20 kr., sedež 20 kr., ustop k plesu 50 kr. — obilni udeležbi vabi uljudno odbor.

— (Vabilo k veselici), katero priredi Sežanska čitalnica na pustno nedeljo dne 7. marca 1886. v dvorani hotela: „Tri krone“. Spored. 1. H. Volarič: „Slovenca dom“, možki zbor. 2. „Damo-klejev meč“, burka v 1 dejanji. 3. A. Hajdrič: „Mladini“, možki zbor. 4. „Sam ne vé kaj hoče“, burka v 1 in 1/2 dejanja. 5. „Krojač in čevljar“, šaljiv dvospev. 6. Šaljiva godba. 7. Ples. Mej posameznimi točkami, kakor tudi pri plesu svira izvrsten kvintet Peineltov. Začetek točno ob 7. uri zvečer. Ustopnina 50 novc. za osobo.

Veselični odbor.

— (Akad. društvo „Slovenija“ na Dunaji) napravi v četrtek 4. t. m., redno sejo. Dnevni red: A. 1. Čitanje zapisnika. 2. Poročilo odborovo. 3. Slučajnosti. B. Zabava. Lokal: VIII. Strozgasse „Zur Mühle“. Gostje dobro došli! K obilni udeležbi vabi odbor.

Naznanilo.

Vabila za „Sokolovo“ maskarado se že razpošiljajo; če bi se bilo slučajno pozabilo poslati vabilo komu, ki ga je običajno prejšnja leta dobival, ali če želi kdo drugi, posebno z dežele, udeležiti se maskarade, pa ni dobil vabila, naj se blagovoli oglasiti pri starosti g. I. Valentinčiči, pri blagajniku g. P. Skaletu ali pa pri tajniku g. M. Armiči v „Narodni Tiskarni“.

Odbor „Sokola“.

prinaša v III. zvezku naslednjo vsebino: 1. Gorázd: Boj pri Pirotu. Pesem. — 2. Josip Starč: Prvi sneg. Povest. (Dalje.) — 3. J. Trdina: Bajke in povesti o Gorjancih. 27. Puščavnik Florče. — 4. Ivan Vrhovec: Iz domače zgodovine. III. Kuga v Ljubljani. — 5. Josip Jurčič: Slovenski svetec in učitelj. Zgodovinski roman. IV. Sv. Metod v Ljubljani. — 6. A. Pin: Gózdna molitev. Pesem. — 7. Rádinski: Tujec. Pesem. — 8. P. pl. Radič: Zemljepisec Ortelj in dežela kranjska v XVI. veku. — 9. Dr. Fr. J. Celestin: Vissáron Grigorjevič Bělskijski. (Dalje.) — 10. Dr. C.: Iván Sergěevič Aksákov. — 11. Evgen Lah: Matica Slovenska in Družba sv. Mohorja. — 12. Književna poročila: Dr. Janko Babnik: I. Dr. Fr. S. Kraus: Sitte und Brauch der Südslaven. (Dalje.) — S. Rutar: Spomenica tisočletnice Metodove smrti. — 13. Listek: Leopold Gorenjec. — Nove knjige slovenske. — Jurčičevi zbrani spisi. — Glagolski nadpis v Sevnici. — Naše tiskarne. — „Podpiralna zaloga slovanskih vseučiliščnikov v Gradiču“. — Novi časopisi hrvaški in srbski. — „Il signor di Valpaciello“. — 14. J. Kalan: Šah. — „Ljubljanski Zvon“ stoji vse leto 4 gld. 60 kr., pol leta 2 gld. 30 kr., četrt leta 1 gld. 15 kr.

Tuči:

1. marca.

Pri **šmamu**: Perschak z Dunaja. — Jentl iz Maribora. — Koch iz Zagreba. — Pri **šmamu**: Haubauer, Pressburger z Dunaja. — Gutmannthal iz Trsta. — Weiler iz Pola. — Ličan iz Pole. — Jarno in Dietrichstein iz Ljubljane.

Izdatelj in odgovorni urednik: Ivan Zeleznikar.

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
1. marca.	7. zjutraj	736-67 mm.	- 66° C	sl. jvz.	jas.	0-00 mm.
	2. pop.	736-72 mm.	- 34° C	z. vzh.	jas.	
	9. zvečer	737-97 mm.	- 62° C	z. vzh.	obl.	

Srednja temperatura — 5-4°, za 7-0° pod normalom.

Dunajska borza

dne 2. marca t. l.

(Izvirno telegrafsko poročilo)

Papirna renta	85 gld. 65	kr.
Srebrna renta	85	80
Zlata renta	113	80
5% marcna renta	102	—
Akcije narodne banke	875	—
Kreditne akcije	294	20
London	126	15
Srebro.	—	—
Napol.	10	01 1/2
C. kr. cekini	5	95
Nemške marke	61	80
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	128
Državne srečke iz l. 1864	100 gld.	170
Ogrska zlata renta 4%	104	55
5% papirna renta 5%	95	40
5% štaterske zemljišč. odvez. oblig.	104	—
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	116
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	126	50
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	117	50
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	108	50
Kreditne srečke	100 gld.	179
Rudolfove srečke	10	19
Akcije anglo-avstr. banke	120	117
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	207	50

Pretužnega srca javljava v svojem imenu in v imenu svojih otrok vsem sorodnikom, prijateljem in znancem žalostno vest, da je naš sin in brat

RIHARD PRAEDIKA

v ponedeljek 1. marca po kratkej bolezni pa pre-groznih mukah v 7. letu starosti umrl. Pogreb bode v sredo 3. marca ob 4. uri po-poludne iz mrtvašnice pri sv. Krištofu.

Ljubljana, 18. februarja 1886.

Jakob in Josipina Praedika,
(121) stariši.

V slovo!

Vsem prijateljem in znancem, pri katerih se nisem mogel osobno posloviti, kličem pri svojem od-hodu iz Ljubljane prisrčni:

„Na zdravje!“

(124)

Ivan Iber.

Učenca

iz boljše hiše, ne pod 14 let star, ki zna slovenski in nem-ški, vsprejme takoj trgovca z mešanim blagom **L. Schwen-tner na Vranskem pri Celji.** (118-2)

Krasno sadno drevje,

požlahtneno z najfinejšimi vrstami prodaja vodstvo deželne kranjske vinarske in sadjarske šole na Slapu pri Vipavi po sledečih cenah:

Jabelka:	
Visoka debela	40 kr.
Poldebela	30 "
Hruške:	
Visoka debela	50 kr.
Poldebela	40 "
Česnje:	
Visoka debela	40 kr.
Poldebela	30 "
Breskve:	
Dveletne požlahtnitve na mandel	30 kr.

Visokost visokih debel, od koreninega vratu do krone računjeno, 160 cm., poldebel 115 cm., srednja debelost debel pa 9 cm. obvoda. (2-4)

Kranjci dobodo drevje 10% cenejši. — Zaznamek vrst na zahtevanje brezplačno.

Vsem čest potovalcem čez Zidani most nazna-njam, da sem v najemu dal mojo

gostilno

sorodniku gospodu **A. Juvančič-u**, kateri je več let oskrboval graščino v Loki. Pri njem se dobivajo izvrstna jedila in pijače po najnižji ceni, kakor tudi vozovi na vse strani.

Fran Juvančič,
(113-2) posestnik.

Oznanilo.

Letošnji redni zbor kranjskega odseka I. ob-šnega uradniškega društva avstro-ogrske države, pa tudi letošnji redni zbor hranilnega in posojil-nega uradniškega društva v Ljubljani bodeva v nedeljo dne 29. marca 1886 ob 10. uri dopoldne v **Schreinerjevi pivovarni** (Schreiner's Bierhalle) sv. Petra cesta.

Dnevni red zbora kranjskega odseka:

1. Kratko poročilo predsednikovo o delovanju uradniškega društva Avstro-Ogrske na podlagi zaključka leta 1884.
2. Potrditev računa odborovega za minulo leto 1885.
3. Volitev novih odbornikov za opravilno leto 1886.
4. Posamezni nasveti.

Na dnevnem redu zbora hranilnega in posojilnega uradniškega društva je izvrševanje pravic po § 30 društve-nih pravil.

Dnevni red se naznani p. n. gospodom društvenikom po pravih pismeno.

To naznanjajo p. n. gospodom društvenikom
odborovega odseka pred- hranilnega in posojilnega
stojnik uradniškega društva odbo-
Smolej. rovi načelnik
Verderber.

društvenik
Ant. Svetek.

(120)

V „NARODNI TISKARNI“ v Ljubljani

so izšle in se dobivajo sledeče knjige:

Pariz v Ameriki.

Roman. Francoski spisal **René Lefebvre**. Poslovenil * * Stat **nominis umbra**. Ml. 8°, 535 strani. Stane 60 kr., po pošti 70 kr.

Za dragocenim korenem.

Povest iz življenja kitajskih pogozdnikov. Spisal **A. J. Maksimov**. Poslovenil **J. P.** Ml. 8°, 141 strani. Stane 25 kr., po pošti 30 kr.

Knez Serebrjani.

Roman. Spisal grof **A. K. Tolstoj**, poslovenil **J. P.** — Ml. 8°, 609 strani. Cena 70 kr., po pošti 80 kr.

Junak našega časa.

Roman. Spisal **M. Lermontov**, poslovenil **J. P.** — Ml. 8°, 264 strani. Cena 40 kr., po pošti 45 kr.

N o v.

Roman. Spisal **Turgenjev**, poslovenil **M. Mlovrh**. — Ml. 8°, 32 pól. Cena 70 kr., po pošti 80 kr.

Dubrovski.

Povest. Spisal **A. S. Puškin**, poslovenil **J. P.** — Ml. 8°, 122 strani. Cena 25 kr., po pošti 30 kr.

Časnikarstvo in naši časniki.
Spisal * * Stat **nominis umbra**. Ml. 8°, 19 pól. Cena 70 kr., po pošti 75 kr.

Za znižano ceno

se morejo še dobiti sledeče

slovenske lepoznavske knjige:

I. zvezek, ki obsega: Stenografija, spisal **dr. Ribič**. — Životopisje, spisal **Rajč Bož**. — Prešern, Prešernin ali Prešeren, spisal **Fr. Levstik**. — Telečja pečenska, novela, spisal **J. Jurčič**. — N. Machiavelli, spisal **dr. Ribič**. — Pisma iz Rusije, spisal **dr. Celestin**. — Trstovo z grozjem na Ruskem, spisal **dr. J. Vošnjak**. — Čegava bode, novelica, spisal **J. Ogrinec**. Velja . . . 15 kr.
II. zvezek, ki obsega: Erazem Tatenbah, izvirna povest, spisal **J. Jurčič**. Velja . . . 25 kr.
V. zvezek, ki obsega: Meta Holdenis, roman, fran-coski spisal **Viktor Cherbuliez**, poslovenil **Davorin Hostnik**. Velja . . . 25 kr.
VI. zvezek, ki obsega: Kazen, novela, francoski spisal **H. Revère**, poslovenil **Davorin Hostnik**. — Cerkev in država v Ameriki, francoski spisal **E. Laboulaye**, poslo-venil **Davorin Hostnik**. Velja . . . 15 kr.
Za vse 4 zvezke naj se priloži še 15 kr. poštnine, za po-samezne zvezke pa 5 kr.

Razprodaja kožuhovine

iz konkurzne mase

ADALBERTA KASSIG-A

v Ljubljani, v Židovskih ulicah,
in sicer:

kučme, muffi, vojaške kape, neizde-lani kožuhi itd.

Proda se tudi šivalni stroj (Kettelnähmaschine) in prodajalnična oprava.

(123) Konkurno oskrbnitvo.

Kri čistilne kroglice

so se vselej sijajno osvedočile pri zabasanji člo-veškega telesa, glavobolu, navalu krvi, otrplosti udih, skazenem zelodei, po-manjkanju slasti do jedij, jetrnih in obš-tnih boleznih, in presegajo v svojem učinku vsa druga v reklamah toliko proslavljena sredstva. Ker to zdravilo izdeluje lekarna sama, velja jedna škatlja samo 21 kr.; jeden zavoje s 6 škatljami 1 gld. 5 kr. — Manj kot jeden zavoje se s pošto ne raz-pošilja. — Prodaja (650-18)

„LEKARNA TRNKOCZY“
zraven rotovža v Ljubljani.
Razpošilja se vsak dan po pošti.

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.